

Günahların Zararları

Zekeriya Ahmed

12 Kas, 2019

<https://ilimvecihat.com>

بسم الله الرحمن الرحيم

Hamd âlemlerin Rabbi, sahibi, hâkimi olan Allah (azze ve celle)'ye, salât ve selam Efendimiz, önderimiz Rasûlullah (sallallahu aleyhi ve sellem)'e, onun ehl-i beytine, ashabına ve kıyamet gününe kadar yolunu takip eden mü'minlere olsun. Bundan sonra;

Rabbimizin mesajını bizlere ulaştıran, yüce bir ahlak üzere olan, Allah'ın habibi, mü'minlerin önderi Muhammed (aleyhissalatu vesselama)'a, onun ehli beytine ve ashabına salât ve selam ederiz.

Yazımıza hayat önderimiz Rasûlullah (sallallahu aleyhi ve sellem)'in şu hadisiyle başlayalım:

“Mü'min, bir günah işlediği zaman kalbinde siyah bir nokta meydana gelir. Eğer o günahı hemen terk edip tevbe ve istiğfar ederse kalbi cilâlanır, eski parlaklığına kavuşur. Böyle yapmaz da günah işlemeye devam ederse, siyah noktalar gittikçe çoğalır ve neticede kalbini büsbütün kaplar.” (Tirmizî, Tefsîr, 83)

Dünya ve ahiretteki her türlü şer ve hastalığın sebebi kişinin işlediği günahlardır. Öyle ki, ebeveynimiz Âdem ve Havva (aleyhimesselem)'in mutluluk, huzur ve nimet diyarı olan cennetten kovulup hüznün, sıkıntı ve musibet diyarına göçmelerine sebep olan işledikleri tek bir günahı.

İblis (aleyhilla'ne)'yi meleklerin arasından çıkarıp, onun kıyamete kadar Allah'ın lanetine maruz kalmasına sebep olan şey işlediği günahıydı.

Nuh (aleyhisselam)'ın kavminin suda boğularak helak olmasına; Âd kavminin üzerine kasırganın gönderilip boş hurma kütükleri gibi cansız halde oracıkta kalakalmasına; dağları oyup kendilerine güvenli, sapasağlam evler yapan Semud kavminin üzerine kalpleri parçalayacak şiddette ses gönderilip oldukları yerden ayağa bile kalkamamalarına; Lût kavminin alt üst edilip üzerlerine taşlar yağdırılmasına; Şuayb (aleyhisselam)'ın kavminin büyük bir sarsıntı ile diz çökmüş vaziyette helak olmasına; “Ben sizin en büyük Rabbinizim” deme cür'etini gösterecek kadar kibir sahibi olan Fir'avun'un çaresiz bir şekilde denizde boğulmasına; hazinelerinin anahtarlarını bile bir topluluğun güçlkle taşıdığı mal mülk sahibi Karun'un malıyla birlikte yerin dibine geçmesine; kendilerine gökten pişmiş bıldırcın eti indirilen İsrailoğullarının aşağılık maymunlara dönüşmesine ve Allah'ın onlar için, **“Elbette ta kıyamet gününe kadar onlara azabın en kötüsünü yapacak kimseler gönderilecektir”** (A'raf Sûresi, 167) demesine ve daha

nice kavimlerin helak olmalarına sebep olan şey; kendi işledikleri **GÜNAHLARIYDI!**

SubhanAllah! Bu siyah nokta nice milletleri helak etti, nice nimetleri yok etti, nice belalara davetiye çıkardı. Bırakın cahil insanları, buna aldanan nice âlimler ve faziletli insanlar vardır. Aldanmış kişi, zehrin ve öldürücü yaranın eninde sonunda etkisini gösterdiği gibi günahın da etkisini gösterdiğini bilmez.

Günahların dünya ve ahirette kalbe ve bedene verdiği kötü ve çirkin sonuçları ancak âlemlerin Rabbi olan Allah (azze ve celle) bilir. Şimdi bunlardan bildiklerimizi genel hatlarıyla sıralayalım. Rabbim bizleri bunlardan muhafaza eylesin!

Günahların zararlarından biri ilimden mahrum kalmaktır. Çünkü ilim Allah'ın kalplere attığı bir nurdur. Günah ise bu nuru söndürür. İmam Malik talebesi İmam Şafii'ye şöyle demiştir: *"Ben, Allah (azze ve celle)'nin senin kalbine bir nur atmış olduğunu görüyorum. Onu günah karanlığıyla söndürme."* İmam Şafii şöyle demiştir: *"Hocam Vekî'a ezberleme kabiliyetimin (hâfızamın) zayıflığından şikâyet ettim. O da beni, masiyetleri/günahları terk etmem yönünde uyardı (çarenin bu olduğunu gösterip günahlardan kaçınmamı tavsiye etti). Ve dedi ki: 'İlim, (Allah'ın lütfu olan) bir nurdur. Allah'ın nuru da, devamlı günahlara dalan kimselere / isyankârlara verilmez.'"*

Günahların bir başka etkisi de rızıktan mahrum kalmadır. Müsned'de geçen bir hadis-i şerifte Rasûlullah (sallallahu aleyhi ve sellem) şöyle buyurmuştur:

"Hakikaten bir kul yaptığı bir gûnahtan dolayı rızıktan mahrum edilir."

Takva ise rızık celbeder. Öyle ki kişi takvalı olduğu zaman Allah (azze ve celle) kişiyi hiç beklemediği yerden rızıklandıracaktır:

"...Kim Allah'tan korkarsa, Allah ona bir çıkış yolu ihsan eder. Ve ona beklemediği yerden rızık verir..." (Talak Sûresi 2-3)

Günah işleyen kişinin kalbinde kendisiyle Rabbi arasında büyük bir soğukluk oluşur ve aynı zamanda kul kendisini yapayalnız hisseder. Bütün lezzetleri kendinde toplasa da kalbindeki bu soğukluğu ve yapayalnızlığı bir türlü gideremez. Kalp için, işlenen günahlardan ötürü yalnızlık ve mutsuzluk hissetmesi kadar acı bir durum yoktur. Bu soğukluk ne kadar güçlenirse kul o oranda salih insanlardan ve Allah'ı zikreden meclislerden o kadar uzak kalır. Rahman'ın taraftarlarından uzak kalan insan şeytanın taraftarlarına yakın

olur; şeytanın sevdiği meclislere gönlünü bağlar. Bu soğukluk o kadar güçlenir ki sonunda iyice kalbe yerleşir ve onunla hanımı, çocukları, akrabaları arasında, onunla kendi nefsi arasında da olmaya başlar. Artık onu kendisine dahi yabancı görürsün.

Seleften bir zat şöyle demiştir: *“Ben Allah (azze ve celle)’ye karşı bir günah işliyorum da onun etkisini bineğimin huysuzluğunda ve hanımımın itaatsizliğinde görüyorum.”*

Her işin zor gelmesi günahların kişiye verdiği zararlardan bir diğeridir. Hangi ameli yapmaya kalksa bundan bir ecir beklemek değil de o işin kendisine bir külfet olduğunu düşünür. Yapması gereken işleri de zorla yapar ve o amelin bereketini ve hayrını elde edemez. Her kim Allah’tan sakınırsa Allah (azze ve celle) ona işleri kolaylaştırır. Allah’tan sakınmayan, günahları terk etmeyen kişiye ise işlerini zorlaştırır.

İnsanın gözü için karanlık ne ise, kalbi için de günahın karanlığı odur. Çünkü itaat nur, masiyet ise karanlıktır. Bu masiyetler ne kadar artarsa karanlıklar da o oranda etrafını kuşatır ve kişiyi hak yoldan daha fazla saptırır. Kalp gözü kapalı bir insanın bid’atlere, sapıklıklara düşmesi an meselesidir. Çünkü o insan zifiri karanlıkta yürüyen yol yordam bilmez birisidir. Kalpteki karanlık –eğer önlemi alınmazsa o kadar güçlenir ki artık o insanın yüzünde beliren bir karartıya dönüşür. Çünkü Allah ondan nuru almıştır. Abdullah b. Abbas (radiyallahu anhu) şöyle demiştir:

“İyi amel yüze parlaklık, kalbe nur, rızka bolluk/bereket, bedene güç, insanların kalbine muhabbet verir. Günah ise yüzde siyahlık, kalpte karanlık, bedende zayıflık, rızıkta kıtlık ve insanların kalbinde nefret oluşturur.”

Takvasıyla, ilmiyle meşhur olmuş büyük selef âlimimiz Abdullah b. Mübarek’in şu dizelerini hatırlayalım:

Günahın kalpleri öldürdüğünü gördüm

Onlara devamlı zillet bırakır

Günahların terki kalplerin hayatıdır

Kendin için en hayırlısı günaha asi olmandır.

Abdullah b. Mübarek’in de dediği gibi günahlar kalplere zillet bırakır. Çünkü Allah’a itaat kula izzet getirir. Rabbimiz bir ayetinde şöyle buyurmuştur:

“Her kim izzet istiyorsa izzetin hepsi sadece Allah’ındır.” (Fatır Sûresi, 10)

İbn-i Kesir bu ayetin tefsirinde şöyle demiştir: “Kim dünya ve ahirette aziz olmak istiyorsa, Allah'a itaat etmeye koyulsun. Çünkü Allah, kendisine itaat eden kişinin istediğini elde etmesini sağlar. Zira Allah, dünya ve ahiretin sahibidir. Hem dünyada hem de ahirette izzet bütünüyle Allah'ındır. Nitekim Allah-u Teâlâ Nisa Sûresi'nde şöyle buyurur: **“Onlar ki mü'minleri bırakıp kâfirleri dost ediniyorlar. Onların tarafında izzet mi arıyorlar? Doğrusu izzet bütünüyle Allah'ındır.”** (Nisa, 139)”

Seleften bir zat şöyle dua ederdi: “Allah’ım! Beni Sana itaatle aziz kıl, Sana isyanla zelil kılma!”

Bugün Müslümanların yeryüzünde zillet içerisinde olmasının sebebi de işte budur. Hangi toprak parçası üzerinde izzetimiz var? Hangi ülkede rahatça dinimizi yaşayabiliyoruz? Hangi ülkede Müslümanlara zulmedilmiyor? Ancak bu sorular bize kendi halimizi sorgulatmak yerine sadece kâfirlere duyulan kin ve nefreti artırmaktadır. Hâlbuki bu zilletin asıl sebebi bizden kaynaklanmaktadır. Terk edemediğimiz günahlarımızdan... Bu zilletten kurtulup izzete kavuşmanın yolu da masiyetlerin terkidir. Rabbim bizleri Kendisine itaat edip günahları terk eden ve bu zillet halinden kurtulan kullarından eylesin.

Günahların bir başka zararı da aklın ifsad olmasıdır. Seleften bir zat şöyle demiştir: “Akıllı yardımına koşan hiç kimse günah işlemez.”

Akl-ı selim insan günaha bulaşacağı zaman Allah’ın kendisini gördüğünü, sağında ve solunda bulunan meleklerin hazır beklemekte olduğunu hatırlar. Bu masiyeti işlerse neler kaybedeceğini, bu masiyetin kalbini nasıl karartacağını ve amellerini nasıl etkileyeceğini, eğer buna karşı sabrederse bundan ecir alacağını düşünür. Durum böyle olunca selim akıl sahibi bir insan bunların hesabını yaparak o masiyetten uzaklaşır.

Günahlar, kulu Allah’ın ve Rasûlü’nün lanetine maruz bırakır. Çünkü bazı günahların sahiplerine Allah ve Rasûlü lanet etmiştir. Bir kul için de Allah ve Rasûlü’nün lanetine maruz kalmaktan daha büyük bir bela olamaz.

Rabbimiz Kur’an-ı Kerim’de yeryüzünde bozgunculuk yapana, akrabalık bağıni koparana, Kendisine ve Rasûlü’ne eziyet edene, Yüce Allah’ın indirdiği açık delilleri ve doğru yolu gizleyene, iffetli kadınlara fuhuş isnad edip iftira atana, kâfirlerin yolunu Müslümanların yolundan daha doğru bulana, bir yalanı Allah’a iftira edene, bir mü’mini kasten öldürene ve bunun gibi birçok ayet-i

kerimede çeşitli masiyet sahiplerine lanet etmiştir.

Rasûlullah (*sallallahu aleyhi ve sellem*) de kadın elbisesi giyen erkeğe, erkek elbisesi giyen kadına, rüşvet alana, verene ve aracılık yapana, faizi yiyene, yedirene, kâtibine ve şahidine, dövme yapana ve yaptırana, saça saç ilave edene ve ettirene, dişlerini birbirinden ayırıp inceltene ve bunu yaptırana, içkiyi içene, dağıtıcısına, satana, alana, parasını yiyene, meyvesinden çıkarana, ebeveynine lanet edene, kadınımsı erkeklerle ve erkeğimsi kadınlara, suret yapana, babasına ve annesine sövene, Lût kavminin yaptığı pis işi yapana, kadına arka organından yaklaşıp, hayvanla cinsel ilişki yapana, sahabelerine sövene, bir Müslüman kardeşine öldürücü demir (silah) doğrultana ve daha bunun gibi çeşitli masiyet sahiplerine lanet etmiştir.

Günahların zararlarından bir diğeri de yeryüzünde fesadın ortaya çıkmasıdır. Yüce Rabbimiz şöyle buyurmuştur:

“İnsanların bizzat kendi işledikleri yüzünden karada ve denizde düzen bozuldu ki Allah yaptıklarının bir kısmını onlara tattırsın; belki de (tuttukları kötü yoldan) dönerler.” (Rum Sûresi, 41)

Ebu'l-Âliye der ki: Kim yeryüzünde Allah'a asi gelmişse şüphesiz yeryüzünde bozgunculuk yapmıştır. Zira yeryüzü ve göğün düzeni Allah'a itaat iledir. Bu sebeptir ki Ebu Davud'un rivayet etmiş olduğu bir hadiste şöyle buyrulur: ***“Muhakkak ki yeryüzünde yerine getirilen, uygulanan bir had cezası, yeryüzü ehli için onlara kırk sabah yağmur yağdırılmasından daha sevimlidir.”*** Bunun sebebi, cezalar uygulandığı zaman insanların veya çoğunluğunun veya onlardan birçoğunun haramları işlemekten kendilerini alıkoymalarıdır. Allah'a isyan olan ameller işlendiği zaman bu, gökten ve yerden bereketlerin sona ermesine sebep olur.

Bu ayet-i kerime üzerinde düşünüldüğü zaman, bugün insanlığın üzerinde olan fitne ve fesadın bu denli çok olması, Allah'a isyanın ne derece büyük olduğunu göstermektedir. Yeryüzünde bereketin kalmaması, öldürülmelerin çoğalması, büyük felaketlerin zuhur etmesi, yeni yeni hastalıkların ortaya çıkması, zalim ve facir yöneticilerin halklarına zulmetmeleri ve daha nice fitne ve fesadı bugün yaşadığımız bu dünya üzerinde müşahade etmekteyiz. Sebep; kendi ellerimizle kazandıklarımız yüzünden...

Her insanda gayret manasında kıskançlık mevcuttur. Bu da dinin aslında müsbet olan bir kıskançlıktır. Nitekim sahih bir hadiste Verrâd de el-Muğire İbn Şu'be'den söyledi ki: Sa'd İbn-u Ubâde (*radiyallahu anhu*) şöyle demiştir: *"Eğer karımın yanında (yabancı) bir erkek görsem muhakkak onu kılıcımın geniş yüzü ile değil, keskin tarafı ile vurur öldürürüm."* Bunun üzerine

Peygamber (sallallahu aleyhi ve sellem) "Sizler Sa'd İbn Ubâde'nin bu gayret ve hamîyyetine taaccub mu ediyorsunuz? (Şaşmayınız) Çünkü ben Sa'd'dan daha kıskancım, Allah da benden kıskançtır" buyurmuştur. (Buhari)

Yine başka sahih bir hadiste Rasûlullah (sallallahu aleyhi ve sellem) şöyle buyurmuştur: "Allah (celle celaluhu)'dan daha kıskancı (gayur) yoktur. Bu yüzden açık gizli tüm çirkinlikleri haram kıldı. Mazeret beyanını O'ndan çok kimse sevmez. O yüzden müjdeleyici ve uyarıcılar olarak peygamberler gönderdi."

Kişi günahlarla içli dışlı olduğu zaman kalbinde, en başta kendisine, daha sonra ailesi ve diğer insanlara karşı kıskançlık duygusu azalır. İşlediği masiyetler ona güzel görünmeye başladığında kendisi için güzel gördüğü o masiyetleri artık en yakın çevresinin işlemesinden de rahatsız olmaz. Bu öyle bir hâle gelir ki artık o masiyetleri yakınındakilere süslü gösterir ve onları masiyetlere teşvik eder. Bu ise helak kapısının o kişi için sonuna kadar aralanması demektir. Bu yüzden Rasûlullah (sallallahu aleyhi ve sellem) **"deyyusa cennetin haram olduğunu"** söylemiştir.

Bugün nice insanlar vardır ki işledikleri masiyetler yüzünden kalplerinde kıskançlık duygusu kalmamış, hanımlarının etlerini yabancı insanlara teşhir etmeleri kocalarının gurur kaynağı olmuş. Çocuklarının haram ilişkilere girmeleri anne-babaları için övünç kaynağı hâline gelmiş. İnna lillahi ve inna ileyhi raciun. İşte bakınız, kıskançsızlık insanı nereye götürmektedir.

Buradan şu anlaşılmaktadır ki kıskançlık her zaman kötü bir şey değildir. Kıskançlığın bu müsbet yönü insanda olması lazımdır. Çünkü kıskançlık kalbi muhafaza eder, kalp muhafaza altında olduğu zaman masiyetlerden uzak kalır. Ancak kul masiyetlere bulaştığında bu kalbine etki eder ve kalpte kıskançlık duygusu azalır. Bu hem kendisine hem de yakınındakilere zarar verir.

Günahın zararlarından bir diğeri de kulda hayânın kalkmasıdır. Hayânın insandan kalkması ise direkt olarak imanına etki eder. Çünkü hayâ da imandandır.

Ebu Hureyre (radiyallahu anhu)'dan rivayet edildiğine göre Rasûlullah (sallallahu aleyhi ve sellem) şöyle buyurmuştur:

"İman yetmiş küsur-veya altmış küsur şubedir. En faziletlisi, "La ilahe illallah" sözüdür. En alt derecesi de yoldan eziyet veren şeyleri kaldırmaktır. Hayâ da imandan bir şubedir." (Buhari)

Hayâ, insanların güzel görmediği bir şeyi işlemekten dolayı kalpteki huzursuzluk ve utançtır. Hem Allah (*azze ve celle*)’den hem de kullardan hayâ etmek imandandır. Allah (*azze ve celle*)’den hayâ etmek, kulun Allah (*azze ve celle*)’ye itaat etmesini ve yasaklarından sakınmasını gerektirir. İnsanlardan hayâ etmek ise, kulun şahsiyetli ve güzel karakterli olmasını, insanların güzel gördüğü fiilleri işlemesini, onların çirkin ve rezil gördükleri fiillerden de uzak durmasını gerektirir.

Bir insan hayâlî olursa yürüyüşünde, oturmasında-kalkmasında, konuşmasında, insanlarla muamelesinde yumuşak ve edepli olur. Ancak hayâlî değilse, canı nasıl isterse öyle davranır. Nitekim başka bir hadis-i şerifte Rasûlullah (*sallallahu aleyhi ve sellem*) şöyle buyurmuştur:

“İlk peygamberlerden insanlara ulaşan bir öğüt şudur: Utanmıyorsan dilediğini yap!” (Buhari)

“Hayânın tamamı hayırdır” diye buyuran Peygamberimiz (*sallallahu aleyhi ve sellem*) özel odasında bulunan genç bir kızıdan daha hayâlîydi.

Evet, günahlar kuldaki hayâ duygularını zayıflatır. Hayâ duygusu zayıflayan bir kul da hayırlardan mahrum kalır. İmanı zayıflar. Bazen hayâ ondan tamamen sıyrılır ve insanların onun kötü hâllerini bilmelerinden ve onu o hâllerde görmelerinden rahatsız olmaz. Hayâ duygusu kendisinden tamamen kalkmış bir kul artık işlediği masiyetleri bile anlatmaktan utanmaz. Masiyetlerini anlatırken övünç içerisinde kibirlenerek anlatır. İşte günahların kula verdiği en önemli zararlardan biri de kuldaki bu hayâ duygusunun kalkmasıdır.

Günahların bir başka zararı da kulun kalbinde Rabbine karşı saygınlığın azalmasıdır. Kul günah işlediği sürece Rabbine karşı isyan üzere olduğundan, kalbinde O’na karşı saygının olması imkânsızdır. Bu iki şeyin (isyan ve saygının) bir kalpte olması zaten bir çelişkidir. Rabbinin emirlerini hafife alan, O’na karşı isyan üzere olan bir kulun “Ben Rabbinden korkarım, O’na karşı saygım sonsuzdur” demesi boş bir sözden ibarettir. Rabbinden korkmuş olsaydı zaten masiyetlerden yüz çevirirdi. Rabbine saygı duymuş olsaydı zaten masiyetlerden nefret ederdi.

Allah (*azze ve celle*)’nin insanların kalbinden günahkâr kulun heybetini kaldırması, insanların onu küçümsemesi ve onu önemsememesi günahların doğurduğu sonuçlardan bir diğeridir. Kul, Allah (*azze ve celle*)’den ne kadar korkarsa insanlar da ondan o oranda korkar; ne kadar Allah (*azze ve celle*)’yi severse insanlar da onu o oranda sever; ne kadar Allah (*azze ve celle*)’ye saygı gösterirse insanlar da ona o oranda saygı gösterir; ne kadar Allah (*azze*

ve celle)’nin sınırlarını önemserse insanlar da onu o oranda önemser. Günahlarla hemhal olmuş bir kul insanların nazarında basittir, insanların saygısından mahrumdur ve insanlardan korkar. Yaratılmışlardan korkan bir insan kâfirlere karşı duramaz, onlara karşı hakkı haykıramaz ve onlara karşı cihad edemez. Çünkü kalbi masiyetlerle dolmuştur. Masiyetlerle dolmuş kalp sahibi bir insanda heybet, vakar, cesaret görmek mümkünatı olmayan bir durumdur. Rabbimizin şu ayetine dikkat kesilelim:

“Ey iman edenler! Allah’tan korkun; herkes yarın için ne hazırladığına bir baksın. Allah’tan korkun. Şüphesiz ki Allah yaptıklarınızdan haberdardır. Allah’ı unutan ve bu yüzden Allah’ın da onlara kendilerini unutturduğu kimseler gibi olmayın. İşte onlar fasıkların ta kendileridir.” (Haşr Sûresi, 18-19)

Rabbimiz (celle celaluhu) bu ayet-i kerimede kendisinden sakınmamızı yani takvayı bize emretmekte ve Kendisini unutanlardan olmamamızı istemektedir. Takvayı terk edenin, kendilerine fayda verecek, onları azaptan kurtaracak ve onlara ebedi mutluluğu kazandıracak şeyleri unutarak cezalandırılacağını bize haber vermektedir. Buradan anlıyoruz ki günahlar Allah’ın, kulunu unutmasına, onu terk etmesine, onunla nefsinin ve şeytanının baş başa bırakmasına yol açar. Bu da aslında kul için büyük bir cezadır. Çünkü kul her zaman Rabbine muhtaçtır. Rabbi onu yalnız bıraktığında nefsi ve şeytanı onun haramlara bulaşması için onu dört bir yandan saracak ve vesveselerle onu güçsüz hâle sokacaktır. Yardımsız kalan kul ise bunlara direnemeyip yenik düşecektir. Çünkü o Allah’tan korkmadı, Allah’ı unuttu ve Allah da (azze ve celle) ona kendisini unutturdu. Yani kendi hayrına olan şeyleri unutturdu, onu kurtuluşa götürecektir amelleri unutturdu, onu helake sürükleyecek amellerden sakınması gerektiğini ona unutturdu. Böylece o şeytanın yoluna tabi oldu ve helak olanlardan oldu. İşte bu, cezanın ne derece büyük olduğunun kanıtıdır.

Cezaların en büyüğü; kulun Allah’ı unutarak yaşamasıdır. Bu ise; kulun bu dünyadaki amacının ne olduğunu, ne yapması gerektiği ve nelerden sakınması gerektiğini yani kısacası varlık sebebinden gafil bir şekilde yaşamasına vesile olur. İşte bu da onu büyük bir helake doğru götürür. Bunların sebebi ise, kulun masiyetler üzerinde ısrar etmesidir. Çünkü masiyetler üzerinde ısrar eden kul Allah’tan korkmaz.

Rabbimizden kopuk bir hâlde yaşamak; O’nu anmaktan gafil olmak, O’nun yüceliğini tefekkür etmemek, O’na sığınmadan, O’ndan yardım istemeden, O’na tevekkül etmeden bir hayat sürmek daima bir boşluk içerisinde yaşamaktır. Çünkü O’nun kaybı hiçbir şeyle doldurulamaz.

Günahlar kulu ihsan mertebesinde çıkarır ve onu muhsinlerin kazandıkları sevaplardan mahrum bırakır. Zira ihsan, Allah'ı görüyormuşçasına O'na ibadet etmektir. Her daim ihsan üzere olan bir kul, bırakın günah işlemeyi buna niyetlenmeyi dahi düşünmez. Günahlardan kaçınmanın yollarını arar, mubah olan işleri bile masiyetlere yaklaşım korkusuyla terk eder. Ancak günahlar, kulu bu mertebeden uzaklaştırır ve Allah'ın kendisini gördüğünü unutmasına yol açar.

Günahlar kalbin Allah'a ve ahiret yurduna doğru seyrini yavaşlatır ve günahlar arttıkça bu seyir tamamen durma noktasına gelir. Hatta ve hatta kişiyi bu yoldan gerisin geriye döndürecek duruma getirir. Kalp Allah'a doğru ancak kendi gücüyle yol alır. Günahlarla hastalanınca Allah'a ulaşacağı o yolda zayıf bir şekilde yol almaya çalışır. Ve gücü yavaş yavaş zayıflar. Bu gücü tamamen kaybedince yolun ortasında pes eder. Eğer yardımına birileri koşarsa belki tekrar kendisini toparlamaya çalışır. Ancak tek başına kalırsa o yoldan gerisin geriye döner ve telafisi imkânsız bir şekilde Rabbinin yolundan uzaklaşır.

Biz biliyoruz ki günahlar kalbi ya öldürür ya da iyice zayıflatır. Zayıflığı sonunda ise Rasûlullah (*sallallahu aleyhi ve sellem*)'in onlardan Allah (*azze ve celle*)'ye sığındığı sekiz şey kulun üzerinde belirmeye başlar: **“Tasa, hüzün, acizlik, tembellik, korkaklık, cimrilik, borç altında kalma ve insanların galebesi (yani zillet).”**

Tasa ile hüzün birbirine yakındır. Kalbin hoşlanmadığı şey, kişinin gelecekte olmasını beklediği şey ise tasa meydana gelir; geçmişte vuku bulmuş bir şey ise hüzün meydana gelir. Acizlik ve tembellik de birbirine yakındır. Çünkü kulun hayır ve kurtuluş sebeplerini yapamaması eğer gücünün bulunmamasından ise bu acizlik, iradesinin bulunmamasından ise bu da tembelliktir. Aynı şekilde korkaklık ve cimriliği de birlikte değerlendirebiliriz. Çünkü ‘fayda vermeme’ kulun bedeniyle ise bu korkaklık, malıyla ise bu da cimriliktir. Borçların altında kalma ve insanların galebesi de birbirine yakındır. Bunun sebebi ise, eğer başkasının onun üzerine istilası haklı olarak gerçekleşmişse borçların onu bükmesi, eğer haksız yere gerçekleşmişse bu insanların galebesidir.

İşte günahlar bu sekiz şeyi celbeden en güçlü sebeplerdir. Yine Buhari ve Müslim'de geçen Ebu Hureyre (*radiyallahu anhu*)'nın rivayet ettiği hadise göre günahlar *“tahammül edilemeyecek belaya, insanı ölüme kadar sürükleyecek sorunlarla karşılaşmasına ve düşmanlarını sevindirecek kedere”* yol açmaya sebep olmaktadır. Çünkü Rabbimiz (*celle celaluhu*) şöyle buyurmaktadır:

“Başınıza gelen herhangi bir musibet, kendi ellerinizle işledikleriniz yüzündendir. (Bununla beraber) Allah çoğunu affeder.” (Şura Sûresi, 30)

Günahların zararlarından bir diğeri de nimetlerin yok olması ve yerine musibetlerin gelmesidir. Kuldan bir nimet ancak bir gûnahtan dolayı gider ve ona bir bela ancak bir gûnah sebebiyle gelir. Yukarıdaki Şura Sûresi'nin 30. ayet-i kerimesi de bu söylediklerimize delildir. Hz. Ali (*radiyallahu anhu*) şöyle demiştir:

“Her bela ancak bir gûnahtan dolayı gelir ve ancak tevbeyle ortadan kalkar.”

Yine başka bir ayet-i kerimede Rabbimiz (*celle celaluhu*) şöyle buyurur:

“Bu, Allah’ın bir topluluğa verdiği nimeti, onlar kendilerindekini değiştirmedikçe değiştirmeyeceğinden dolayıdır.” (Enfâl Sûresi, 53)

Allah (*azze ve celle*) bu ayet-i kerimede bir topluluğun kendilerinde var olan itaati isyana, şükrü nankörlüğe, rızasının vesilelelerini gazabının vesilelerine dönüştürmedikçe onlardan nimetlerini kaldırmayacağını haber vermektedir. Eğer onlar değiştirirlerse Allah da onlara uygun ceza olarak onları değiştirecektir. Aynı şekilde tam tersi de söz konusudur. Eğer ki masiyet itaat ile değişirse, nankörlük kalkıp yerine şükür gelirse ve gazabına vesile olacak ameller rızasına vesile olacak amellere dönüşürse o hâlde Rabbimiz de onlara mükâfat olarak onları güzelliklerle değiştirecek ve nimetlerini onlara verecektir. Dolayısıyla bir topluluk hangi hâl üzere olursa Allah (*azze ve celle*) de o topluluğa ona göre muamele edecek ve nimetlerini de ona göre verecek veya onlardan alacaktır.

Bir Müslümanın öncelikli olarak önem vereceği azası kalbidir. Çünkü ameller kalpten neş’et eder. İnsanın kalbinde ne kadar güzel hasletler var ise amelleri de o oranda güzel olur ve ne kadar kötü hasletler var ise amelleri de o oranda kötü olur. Bu bakımdan bir Müslümanın ilk önce yapması gereken, kalbinden kötü hasletleri atmasıdır. Bunların başında da kişinin işlemiş olduğu günahların zararlarını bilmesi gerekir.

Şurası bir gerçektir ki bu bölümü hakkıyla işlemeye ne ilmimiz yeter ne de tecrübemiz. Biz de geçmişten günümüze kadar gelen selefimizin ilminden ve tecrübelerinden faydalanıyoruz. Belki günahların, onların da bilmediği ne zararları vardır. Onlar da bildiklerini bizlere aktarmış, hayatlarında bu aktardıklarını yaşamaya çalışmışlar. Onlar bu meseleleri yazıya dökme, gelecek nesillere aktarma telaşına düştüler ise bilin ki burada dikkat edilmesi gereken bir durum vardır.

Bir şey hakkında ne kadar çok tafsilat var ise, o şey o kadar ince detaylarıyla biliniyor demektir. Ve bu şey, insanın kaçınması, korunması gereken şey ise bu durumda bunu en ince detaylarıyla bilmek insana fayda getirir.

Günahların zararlarını ne kadar çok bilir isek, ondan o kadar kaçınırız; gelecek olan zararı önceden kestirip tedbirimizi ona göre alırız. En az zararla bu durumdan kurtuluruz. Bu bakımdan bu ve diğer bölümlerin uzun tutulması bizi bıkkınlığa sevk etmemeli, aksine bunun bizim için önemli bir kalkan olacağını hatırimızdan çıkarmamalıyız.

Günahların bir cezası da; yüce Rabbimizin günahkârların kalbine koyduğu korku ve dehşettir. Günahkâr insanları hep bir korku içerisinde, bir kaygı içerisinde görürsün. Zira itaat, Allah'ın en büyük kalesidir. İtaate giren insan dünya ve ahiret cezalarından güvencede olur, isyan üzere olanı ise korkular dört bir yandan kuşatır.

Selefimiz, asi olan insanın kalbini bir kuşun iki kanadı arasında uçmasına benzetmişlerdir. Çünkü asi insan, beklenmedik bir gıcırtı duysa buna "bela geldi" der, yolda yürürken ayağı takılsa dünya helak oluyor zanneder. Her ufak bir imtihan onun için helak olmanın kendisi, her ufak bir ses onun için dünyanın en büyük korkusudur.

Kalbinde hastalık olan insan, huzursuz insandır. Hayat onun için, sürekli kaygılanması gereken işlerle doludur. İç dünyasında sürekli bir tedirginlik, karşı koyamadığı bir huzursuzluk hâkimdir. Aynı şekilde, başına gelecek musibetlerden de çok korkar. Onları kendi dünyasında çok büyütür. Hâlbuki gelecek olan musibet ona hiçbir zarar vermeyecektir. Belki sadece malında bir eksilme olacaktır ama kalp hasta olduğu için bu musibetin kendisini helak edeceğini, bir daha asla düzelemeyeceğini düşünür. İşte bu onun zindanıdır. Bunun sebebi de tabi ki işlediği günahlardandır.

Kalbi salim olan bir insan, gelecek olanın kaderde varsa zaten olacağını, yoksa da ne olursa olsun başına gelmeyeceğini idrak etmiş, kalbine bunu hâkim kılmış insandır. Bilir ki tüm insanlık ona zarar vermek için bir araya gelse Allah dilemedikçe kılına bile zarar veremezler ve yine bilir ki tüm insanlık ona gelecek olan zararı def etmek için bir araya gelse Allah dilemedikçe ondan bu zararı def edemezler. Bunu idrak etmek ne güzel bir nimettir!

İşte tam bu kısım yaşadığımız toplumdaki insanları ne kadar da açık bir şekilde yansıtmaktadır. İnsanlar bir gün işsiz kalacakları zaman helak olacaklarına, çocuklarının okuyup tahsil sahibi olmadıklarında aç, susuz, perişan bir vaziyette yaşayacaklarına, sigortalı bir işe giremediklerinde yaşlanınca kimsenin ona bakmayacağından açlıktan ölüp gideceklerine, sağlık

sigortası olmadığına hastalanınca hastane masraflarının altında ezilip kalacağına vs. gibi kaygı ve korkular içerisinde hayatlarını sürdürmektedirler. İşte bu insanlar biraz önce bahsettiğimiz günahlarla kalpleri kararan ve bu sebepten ötürü sürekli kaygı ve korku içerisinde olan zavallılardır. Hem dünyaları hem de ahiretleri hüsrân içerisinde olan miskinlerdir.

Hâlbuki bilmiyorlar Rezzak olan Allah'tır, mülkü dilediğine genişletip dilediğine daraltan Allah'tır, işleri düzene koyup takdir eden Allah'tır, ecelleri geldiğinde onları alacak olan Allah'tır (*celle celaluhu*)...

Bu kısımda özel olarak belirtmek istediğim bir nokta var ki o da şudur: malumunuz odur ki bugün Müslümanlar çok çok ciddi imtihanlarla sınanmaktadır. Küffar, ordularıyla her bir taraftan Müslümanlara saldırmaktadır. Bu saldırılarını yaparken kullandığı silahlardan biri de Müslümanların kalplerine korku salmaktır. Bunu da en iyi medyayı kullanarak yapmaktadır. Özellikle askerî alandaki gücünü tüm dünyaya göstererek gövde gösterisi yapıp adeta kendisinin yenilmez bir güce sahip olduğunu insanlar üzerinde hissettirmektedir. Son teknoloji savunma sistemlerini reklam yapıp sanki bu sistemleri asıl yaratanın kendisi olduğunu insanların beyinlerine işlemektedir. Bazen öyle kaliteli reklam yapmaktadırlar ki insanlar artık onlar için 'Bunları kimse yenemez' 'Bunlarla zıt gitmemek lazım, yoksa bizi bir tükürükte boğarlar' gibi algılara kapılmaktadırlar. İşte Müslüman böyle zamanlarda şu ayetleri hatırlamalıdır:

“Onların içlerinde size karşı duydukları korku, Allah'a olan korkularından daha şiddetlidir. Böyledir, çünkü onlar anlamayan bir topluluktur. Onlar müstahkem şehirlerde veya siperler arkasında bulunmaksızın sizinle toplu halde savaşırlar. Kendi aralarındaki savaşları ise çetindir. Sen onları derli toplu sanırsın, hâlbuki kalpleri darmadağındır. Böyledir, çünkü onlar aklını kullanmayan bir topluluktur.”[1]

Müslüman bilir ki onların kalpleri paramparçadır. Bilir ki onlar çok korktuklarından ötürü bu teknolojiyle kendilerini savunma ihtiyacı duymaktadırlar. Bilir ki onları da onların teknolojilerini de yaratan Allah'tır (*celle celaluhu*). Bu yüzden biz Müslümanların, kâfirlerin insanların kalplerine korku salmaya çalıştıkları bu zamanda kalplerimizi günahlardan arındırmalıyız. Herkesin mazluma karşı arkasını dönüp kaçtığı bu zamanda onlara yardım edebilmek ve bu küffar ordusuna kafa tutabilmemiz için takva sahibi olmalıyız. Eğer günahlara dalar ve tevbe de etmez isek kalplerimize Vehn hastalığı (dünya sevgisi ve ölüm korkusu) girer ve suyun üzerindeki çerçöp hâline döneriz. Kâfirlerden korkar, onlarla uzlaşmaya yollarını aramaya başlar,

cihadi kerih görüp kendimizi cihaddan koparacak bahanelere sarılırız. Rabbim muhafaza etsin.

Son olarak Şeyhülislam İbn-i Teymiyye (*rahimehullah*)'ın şu meşhur sözüyle bu bölüme nokta koymak istiyorum: *“Yaratılmışlardan korkanlar, kalplerinde hastalık bulunan kimselerdir.”*

Günahların zararlarından bir diğeri de kalpte büyük bir yalnızlığın olmasıdır. Günahkâr insan kendisini yapayalnız hisseder. Bu yalnızlık hem kendisiyle Rabbi arasında hem de insanlarla kendisi arasında olur.

Bu meselenin sırrı da şuradadır: İtaat ve ibadet Rabbe yaklaştırır. Kişi O'na ne kadar yaklaşırsa ünsiyet de o kadar güçlenir. Masiyet de Rabb'den uzaklaştırır. Bu uzaklık ne kadar artarsa yalnızlık ve yabancılık hissi o oranda artar. Bu yüzden kul, aralarındaki uzaklık nedeniyle düşmanıyla arasında soğukluk ve yabancılık hisseder. Velew ki onunla içli dışlı olsa bile. Aynı şekilde sevdiği kimse ile kendisi arasında bir yakınlık ve muhabbet hisseder. Velew ki ondan çok uzakta olsa bile.

Nefsini heva ve hevesine uymaktan men eden kimse Rabbiyle barışıktır. O'na karşı muhabbet besler ve gereği gibi O'ndan korkar. Böyle bir kul hiçbir zaman yalnızlık hissetmez. Etrafında kimsecikler olmasa da bilir ki Rabbi onunla beraberdir. Başına bir imtihan geldiğinde yalnız olsa da bilir ki yardımcısı Rabbidir. Kimseye muhtaç değildir. Onun muhtaç olduğu tek mercii Rabbidir. O'ndan yardım ister, O'na yalvarır. Böyle bir kulun kalbi her zaman sekinet hâlinedir. Ancak günah bataklığına saplanmış olan kul ise böyle değildir. O, her zaman kendisini yapayalnız hisseder; etrafında dostları, akrabaları bile olsa yalnızdır. Onun kalbinde büyük bir yalnızlık hissi vardır. Çünkü o Rabbi'nden uzaklaşmış, Rabbi de onu kendi hâline bırakmıştır. Bu ise insan için dünyadayken yaşayabileceği en büyük ıstıraplardan biridir.

Bahtı açık kullardan birisi, *“Dünyanın zavallıları dünyadan, oradaki yaşam zevkini tatmadan, oradaki en tatlı şeyi tatmadan ayrıldılar.”* bir başkası ise, *“Hükümdarlar ve prensler içinde bulunduğumuz huzuru bilselerdi bizlerle savaşırlardı.”* demiştir.

Allah'a seyr-i sülûk etmiş herkes şunda ittifak etmiştir: Kalpler Mevlalarına ulaşmadıkça huzur bulmazlar ve düzgün olmadıkça Mevlalarına ulaşamazlar, hastalığı ilaca dönüşmedikçe sağlıklı ve düzgün olamazlar. Bu da ancak heva ve hevase muhalefetle olur. Hevaya muhalefet şifadır.

Günahların cezalarından birisi de kalp gözünü körleştirmesi, nurunu söndürmesi, ilim yollarını tıkaması, hidayete götüren şeyleri perdelemesidir.

Nitekim İmam Mâlik, İmam Şafii'yle karşılaşp ondaki üstün zekâ ve tasavvur gücünü görünce *"Ben, Allah'ın sana bir nur bıraktığını görüyorum. Onu masiyet karanlığıyla söndürme!"* demiştir.

Selefimizin hayatlarına baktığımızda şunu çok net bir şekilde söyleyebiliriz: Onların ömürlerindeki bereket hiç kimsenin ömründe yoktu. Kısa bir ömür yaşamış olmalarına rağmen ilmin her alanında ihtisas yaptıklarını görmekteyiz. SubhanAllah! Bu nasıl bir berekettir ki bizim şu zamanda okuyamadığımız on ciltlik bir kitabı bir kenara bırakın, o insanların diyar diyar gezerek ilim elde ettiklerini, yüzlerce ciltlik külliyatları okuyup müzakerelerde bulunduklarını ve daha sonra da yüzlerce ciltlik kitaplar yazarak bu ilimlerini sadaka-ı cariyeye olarak bıraktıklarını görüyoruz. Bu süre zarfında da cihad amelinden de geri durmadıklarını, cihad meydanlarında en ön saflarda yıllarca mücadele ettiklerini kitaplardan öğreniyoruz. Peki, bu bereketin kaynağı ne idi? Çünkü onlar masiyetlerin birer karanlık olduğunu yakinen biliyorlardı. Onlar için bir masiyet işlemek helak olmak gibiydi. Aynı zamanda onlar Rabblerine karşı samimiydiler. Takva onların elbiseleri idi. Bu elbise onları hem âlim hem zahid hem de mücahid yapmak için yeterliydi. Bu elbiseye büründükleri için onlara bir hadis öğrenmek için yüzlerce kilometre kat etmek ve günlerce yol gitmek zor gelmedi. Bu elbiseye büründükleri için günde birkaç saat uyku onların dinlenmesine yetti. Bu elbiseye büründükleri için cennetlerini göğüslerinde taşıdılar, esaret onlara halvet oldu, sürülmek onlara hicret oldu, öldürülmek de onların şehadeti oldu. Rabbim onlardan razı olsun...

Peki ya bizler! Teknolojinin hayatımızı kolaylaştırdığını düşündüğümüz, en uzak diyardaki bir insana bile 5-6 saniyede ulaşabildiğimiz, en uzak ülkelere birkaç saatte gidebildiğimiz bu çağımızda bırakalım ilim öğrenmeyi, ilmî kitapları bile okumakta güçlük çekiyoruz. Rabbimizin bizlere gönderdiği Kur'an-ı Kerim'in yüzünü acaba günde kaç kere açıyoruz? Kur'an-ı Kerim'den ezberlediğimiz süre sayısı acaba kaç tane? Önderimiz Rasûlullah (*sallallahu aleyhi ve sellem*)'in hadislerinin sadece metinlerini bile ezberlemekten aciziz maalesef. Kaldı ki hadislerle amel etmek nerede biz nerede. Üzerimize vacip olan ilimleri öğrenme ihtiyacı duymuyoruz. Hâlbuki bilgisayarımızda iki tıkla ulaşabileceğimiz yüzlerce ciltlerden oluşmuş külliyatlar mevcut iken. Neden öğrendiğimiz ilmî bir şeyi çok kısa zamanda unutuyoruz? Neden ezberleyemiyoruz, anlayamıyoruz, aktaramıyoruz, amel edemiyoruz? Ve daha nice şikâyet edebileceğimiz sorunlar... Peki, nedir bunların sebebi? İşte bunların en büyük sebebi, masiyetlerin hayatımızda yer etmiş olmasıdır. Allah (*azze ve celle*) masiyet sahibi insana ilim öğrenmede bereket vermez. Çünkü ilim bir nurdur ve masiyetler o nuru söndürür. Rabbim bizleri ıslah eylesin...

Günahları terk etmediğimiz müddetçe Rabbimiz bize hakkı batıldan ayırt edeceğimiz furkanı nasip etmez. Haktır dediğimiz bir yolu bir sene sonra batıl diye terk ederiz, batıl dediğimiz yola, hakmış meğerse diyerek gireriz. Bir sene sonra da, bu yol da batılmış, deyip başka yollar ararız... Hayatımızda ne bir süreklilik ne bir sebat ve ne de bir bereket olur. O daldan o dala konar, iki arada bir derede bocalar dururuz. Ancak günahları terk edip Rabbimize karşı samimi bir şekilde takva sahibi olmaya çalışırsak Rabbimiz bize bir furkan nasip eder, bu yolda sebat verir ve ayaklarımızı sabit kılar. Şöyle buyuruyor Rabbimiz (*celle celaluhu*): **“Ey iman edenler! Eğer Allah'tan korkarsanız O, size furkan (iyi ile kötüyü ayırt edecek bir anlayış) verir, suçlarınızı örter ve sizi bağışlar. Çünkü Allah büyük lütuf sahibidir.”** (*Enfâl Sûresi, 29*)

Yüce Allah'ın kula en büyük nimetlerinden birisi de onun kıymetini yüceltmesidir; buna en çok layık olanlar da hiç şüphesiz Peygamberlerdir. Rabbimiz (*celle celaluhu*) Peygamberlerini diğer kullarından ayrı tutmuş, onların kıymetini yüceltmıştır. Mesela, bunlardan biri İbrahim (*aleyhisselam*)'dır. Nitekim o, **“Rabbim, bana hüküm (ve hikmet) bağışla ve beni salih olanlara kat; sonra gelecekler arasında bana bir doğruluk dili (lisan-ı sıdk) ver.”** (*Şuarâ Sûresi, 83-84*) demiş, yüce Allah o ve oğulları hakkında **“Onlara rahmetimizden armağan(lar) bağışladık ve onlar için yüce bir doğruluk dili verdik (yani bütün din mensuplarınca onların, övülüp hayır ile yâd edilmelerini sağladık).”** (*Meryem Sûresi, 50*) buyurmuştur. Yüce Rabbimiz Peygamber Efendimiz (*sallallahu aleyhi ve sellem*) için de şöyle buyurmuştur: **“Senin şanını yüceltmedik mi?”** (*İnşirâh Sûresi, 4*)

İşte kul, Peygamberlerin yolunu takip ettiği oranda bundan nasiplenecektir.

Günahlar, kul ile Rabbi arasındaki ilişkinin kopmasına yol açar. Bu hayır bağı kopunca da her türlü şer bağları onunla bağlantı kurmaya başlar. Bir göz açıp kapama süresinde dahi onsuz edemeyeceği Mevlası ile ilişkileri kopmuş olan kul aslında en büyük düşman ile dost olmaya başlamış, asıl dostundan uzaklaşmıştır.

Seleften bir zat şöyle der: “Kulu yüce Allah ile şeytan arasında bırakılmış hâlde görüyorum; yüce Allah yüz çevirince ona şeytan dost olur. Allah onu dost edinip himayesi altına alınca da şeytan ona güç yetiremez.” Nitekim Rabbimiz (*celle celaluhu*) şöyle buyurmuştur:

“Hani biz meleklerle: Âdem'e secde edin, demiştik; İblis hariç olmak üzere, onlar hemen secde ettiler. İblis cinlerdendi; Rabbinin

emrinden dışarı çıktı. Şimdi siz, Beni bırakıp da onu ve onun soyunu mu dost ediniyorsunuz? Oysa onlar sizin düşmanınızdır. Zalimler için bu ne fena bir değişmedir!” (Kehf Sûresi, 50)

Yüce Rabbimiz (*celle celaluhu*) bu ayette şöyle demektedir: Ben, atanıza ikramda bulundum, onun değerini yükselttim, onu başkasından üstün kıldım. Ona ikram ve şerefendirme olarak tüm meleklerime ona secde etmelerini emrettim. Hepsi Bana itaat ettiler; ancak onun da Benim de düşmanım olan İblis bunu kabul etmedi. Emrime karşı geldi, Bana itaati bıraktı. Tüm bunlardan sonra Beni bırakıp onu ve neslini dost edinmeniz, hoşnutsuzluğuma yol açacak hususlarda onu dost edinmeniz size hiç yakışır mı? Ona düşmanlığı emrettiğim hâlde siz düşmanımı dost edindiniz. Bir hükümdarın düşmanlarını dost edinen kimse, hükümdar nezdinde düşmanla aynıdır. Çünkü sevgi ve itaat ancak itaat edilenin düşmanlarını düşman, dostlarını dost edinmekle olur. Hükümdarın düşmanlarını dost edip sonra da onun dostu olduğunu iddia etmen saçmadır. Bu, eğer hükümdarın düşmanı sizin düşmanınız değilse böyledir. Peki, o aynı zamanda sizin hakiki düşmanınızsa ve sizinle onun arasındaki düşmanlık koyun ile kurt arasındaki düşmanlıktan büyükse...

Yüce Allah böylesi bir dostluğun çirkinliğini **“Oysa onlar sizin düşmanınızdır”** ve **“Rabbinin buyruğu**

dışına çıktı” sözleriyle vurgulamıştır. Zalimlerin cezası ne kötüdür!

Günahların zararlarından birisi de onun için güzel isimlerin kalkması, ona yerilen ve alçaltıcı isimlerin kullanılmasıdır. İtaatkâr kul; mü'min, muhsin, itaatkâr, salih... gibi isimlerle anılır. İsyan üzere olan kul ise; facir, asi, zinakâr, yalancı, hain... gibi isimlerle anılır. Bunlar ise fık isimleridir.

“İmandan sonra fasıklık ne kötü bir isimdir.” (Hucurat Sûresi, 11)

Günahların bir cezası da kişinin Allah katındaki ve insanlar katındaki şan, değer ve makamının düşmesidir. Çünkü Allah (*azze ve celle*)'nin katında en değerli olan kullar, en takvalı ve en itaatkâr olan kullardır. Dolayısıyla kul Allah (*azze ve celle*)'ye ne kadar itaat ederse o oranda Rabbinin yanındaki değeri artar. Aynı zamanda Allah (*azze ve celle*) itaatkâr kulu insanların kalbinde de sevdire; başkalarının yanındaki şan ve değeri de artar. Bunun tam zıddı olarak, kul isyan üzere olduğu sürece hem Allah'ın gözünden düşer hem de insanların yanında onun bir değeri olmaz, insanlar tarafından kötü muameleye maruz kalır ve onların arasında en kötü şartlarda yaşamını sürdürmeye devam eder.

Günahlar, ömrün bereketini, rızkın bereketini, ilmin bereketini, amelin

bereketini, ibadet ve taatin bereketini özetle din ve dünyanın bereketini götürür. Allah’a isyan üzere olan bir kulun hayatında hiçbir berekete rastlayamazsın. Yeryüzündeki bereketin kalkmasının sebebi insanların isyanlarından başka ne olabilir ki? Yüce Rabbimiz şöyle buyurmaktadır:

“Eğer o ülkeler halkı inansalardı ve korkup-sakınsalardı, gerçekten üzerlerine hem gökten hem de yerden (sayısız) bolluklar (bereketler) açardık; ancak onlar yalanladılar, Biz de onları kazanageldikleri nedeniyle yakalayiverdik.” (A’raf Sûresi 96)

“Eğer onlar (insanlar ve cinler), yol üzerinde ‘dosdoğru bir istikamet tuttursalardı’, mutlaka Biz onlara bol miktarda su içirir (tükenmez bir rızık ve nimet verir) dik.” (Cin Sûresi, 16)

Allah’a asi olmanın rızık ve ömrün bereketini gidermesinin sebebi şudur: Şeytan masiyetlere ve masiyet ehline bırakılmıştır.

Onun hükümranlığı onlar üzerindedir. Şeytanın bitiştiği, yanında olduğu her şeyin bereketi ortadan kalkar. Bu sebeple, Allah’ın isminin olduğu yerde bereket olacağından dolayı yerken, içerken, binerken, giyerken ve cima ederken Allah’ın adının anılması tavsiye edilmiştir. O’nun adının anılması şeytanı kovar ve ortada sadece Allah’ın adı bulunduğundan bereket hâsıl olur. Bereketi verecek olan sadece Allah’tır, bereketin tümü O’ndandır. O’na nispet edilen her şey bereketlidir. O’nun kelamı bereketlidir. Rasûlü bereketlidir, yarattıklarına faydalı kulu bereketlidir. Beytu’l-Haram’ı bereketlidir. Bereket sahibi ancak O’dur ve O’na nispet edilen şeyde bereket vardır. Yüce Allah’ın kendinden uzaklaştığı her şahıs, söz ve harekette ise hiçbir bereket yoktur.

Yeri gelmişken burada önemli bir parantez açmak gerekir. Bugün yaşadığımız bu dünyada insanların her daim Rabblerine isyan üzere olduklarını, buna rağmen dünyalık nice nimetler içerisinde müreffeh bir hayat sürdürdüklerini müşahade etmekteyiz. Peki, bu durum bir çelişki midir? Tabii ki hayır. Sebebine gelince, isyankâr olan kullar için bu mallar kıyamet günü onların boyunlarına dolanacak ve onların cehenneme sürüklenmelerine vesile olacaktır. Rabbimiz onlara ahirette bir pay bırakmamak istemektedir. Dünyada yesinler, içsinler, eğlensinler; azıcık bir geçimlidir o, varacakları yer ne kötüdür!

“Onları bırak; yesinler, yararlansınlar ve onları (boş) emel oyalayadursun. İlerde bileceklerdir!” (Hicr Sûresi, 3)

“İnkârcıların (refah içinde) diyar diyar dolaşması sakın seni aldatmasın! Azıcık bir menfaattir o. Sonra onların varacakları yer

cehennemdir. O ne kötü varış yeridir!” (Âl-i İmran Sûresi, 196-197)

Nice itaatkâr kullar vardır ki dışarıdan bakıldığında yokluk içerisinde görürsün. Hâlbuki onun hayatında öyle bereketler vardır ki bu sayede dünyası huzur içerisinde. Çünkü o rızkın-nimetin kulu değildir. O, bu nimetleri Allah’a ulaşmak için birer vesile olarak görür. Hem Allah’ın rızasını kazanır hem de kalbi, gönlü huzur içerisinde dertsiz, tasasız bir hayat sürer. Nice isyankâr kullar vardır ki dışarıdan bakıldığında onu her türlü bolluk ve bereket içerisinde, huzur ve mutluluk içerisinde zannedersin. Ancak o öyle bir yokluk ve sefalet içerisinde ki hem dünyada hem de ahirette zindan gibi bir hayat sürdürmektedir. Çünkü o, eşyanın kuludur. Eşya ona hükmeder, onu istediği gibi yönlendirir. Elindeki ile yetinmez ve daha iyisini alabilmek için günlerce, yıllarca çalışır; sonunda onu elde ettiğinde onu kaybetmemek için ayrıca ona ehemmiyet gösterir. İşte bu insanlar kendilerine mühlet verilenlerdendirler. O mühlet bittiğinde onlar için asıl ızdırap o zaman başlayacaktır.

Rabbimiz (*celle celaluhu*), insanları yüceler ve alçaklar olmak üzere iki kısımda yaratmıştır. İlliyyin’i yüce insanların, Esfel-i Safilin’i de alçakların mekânı kılmıştır. Kendine itaat eden kulları dünya ve ahirette en yükseklerde, isyan edenleri de en alçalıklarda kılmıştır. İzzeti itaatkârlara, zilleti de isyankârlara vermiştir. İmam Ahmed (*rahimehullah*)’ın Abdullah bin Amr kanalıyla rivayet ettiği bir hadiste Rasûlullah (*sallallahu aleyhi ve sellem*) şöyle buyurmuştur: **“Kıyametin biraz öncesinde kılıçla gönderildim. Rızkım mızrağımın altında kılındı. Zillet ve alçaklık, emrime muhalefet edenlere verildi!”**

Kul her masiyet işlediğinde Allah katındaki derecesi düşer. Bu iniş devam ettikçe en alta doğru yol alır. Kul tâat işlediğinde de Allah katındaki derecesi yükselir ve tâatler de devam ettikçe en yükseğe doğru yol alır. Kulun düşüşü ya gaflet ile olur ya da büyük veya küçük bir günah işlemek ile olur. Gaflete düşen kul bu gafletten uyandığında uyanıklığının derecesine göre önceki hâline geri döner hatta daha da yükselir. Büyük ya da küçük günah işleyen kulun ise samimi bir tevbeyle ihtiyacı vardır. Rabbimiz birçok ayetin de bize tevbeyle nasihat etmiştir:

“Gerçek şu ki sizden kim bilmeyerek bir kötülük yapar, sonra ardından tevbe edip de kendini ıslah ederse, bilsin ki Allah çok bağışlayan, çok esirgeyendir.” (En’âm Sûresi, 54)

“Ancak tevbe edip durumlarını düzeltenler ve gerçeği açıkça ortaya koyanlar başkadır. Zira Ben onların tevbeyle kabul ederim. Ben, tevbeyle çokça kabul eden ve çokça esirgeyenim.” (Bakara Sûresi, 160)

“Ancak tevbe eden, iman eden ve salih amellerde bulunup davranan başka; işte onların günahlarını Allah iyiliklere çevirir. Allah çok bağışlayandır, çok esirgeyendir.” (Furkan Sûresi, 70)

Tevbe de insanı bulunmuş olduğu eski hâline ya geri döndürür ya eskisinden daha iyi bir dereceye yükseltir ya da eski hâline döndüremez. Burada kulun tevbe ederken gösterdiği samimiyet, tevbenin gücüne ve kemâline inanması, Allah’a karşı zillet, mahcupluk, O’na yönelme duygusu, O’ndan sakınma vs. çok önemlidir. Bunlar ne kadar yüksek derecede olursa kulun da tevbesi onu o kadar yükseltecektir.

Aynı zamanda tevbe ettikten sonra hayırlı ameller işlemek de kulun o masiyetini silecek ve onu düştüğü derecelerden üste doğru çıkaracaktır. Bu Peygamber (sallallahu aleyhi ve sellem)’in tavsiyesidir:

“Nerede olursan ol Allah’a karşı gelmekten sakın; yaptığın kötülüğün arkasından bir iyilik yap ki bu onu yok etsin. İnsanlara karşı güzel ahlakın gereğine göre davran.” (Tirmizi)

Burada insanların yanlış anladıkları önemli bir hususu açıklamak gerekir. Kul bazen öyle bir derin bataklığa düşer ki bundan sonra işleyeceği ameller onu yüzlerce derece yükseltse dahi eski durumuna geri getirmez. Bu yüzden kul işlemiş olduğu masiyetleri önemsemeli, onları basit görmemelidir. Nitekim Ebu Hureyre (radiyallahu anhu)’nın rivayet ettiği sahih bir hadiste Peygamberimiz (sallallahu aleyhi ve sellem) şöyle buyurmuştur: ***“Kul hiç önemsemediği bir laf söyler ve onunla cehennemin batıyla doğu arası uzaklığından daha derinine düşer.” (Buhari)***

Günahların büyük zararlarından bir tanesi de günah işleyen kula karşı düşmanın cesaretlenmesidir. Günah işleyen kula karşı düşman saldırma cesareti bulmaya başlar. Şeytanlar ona eziyet etme, aldatma, vesvese verme, korkutma, üzme gibi konularda kula karşı cesaret bulurlar. Onu zayıf gördüklerinden ötürü kendilerine güvenirlir ve kulu günaha iterler.

İnsî şeytanlar ise masiyet işlemiş olan kula karşı yapabildikleri her türlü eziyeti ona yapma konusunda cüretkâr davranmaya başlarlar. Ailesi, hizmetçisi, evlatları, komşuları, akrabaları ve hatta hayvanlar bile ona karşı cesur ve küstah olurlar. Seleften bir zat şöyle demiştir:

“Vallahi, ben Allah’a karşı bir günah işliyorum ve bunu hanımımın ve bineğimin huyundan hissediyorum.” SubhanAllah!

Aynı şekilde masiyet işleyen kula karşı zalim yöneticiler de ceza vermede katı

olurlar. Onu önemsemezler; ailesine, akrabalarına eziyet etmekle onu tehdit ederler. Her türlü hakaretlerde bulunurlar. Çünkü bu kul Allah'ın kalesine sığınmamıştır. Allah'ın kalesine sığınmak, O'nun emirlerine itaat etmek ve nehiylerinden kaçınmaktır. Bu kişi Allah'a karşı masiyet üzere olduğundan Allah da onu yardımsız bırakmıştır.

Genelde tüm Müslümanların özelde de mücahidlerin masiyetler konusunda çok hassas olması gerekir. Çünkü bugün Müslümanlar güç ve kuvvet bakımından kâfirlerden çok geridedirler. Bizi kâfirlere karşı galip kılan ise Rabbimizin yardımından başkası değildir.

Biz samimi olduğumuz oranda Rabbimiz bizlere yardım edecek, kâfirlerin kalplerine korku salacaktır. Yoksa maddi bir kıyaslama ile bu mücadeleden Müslümanların galip gelmesi mümkün değildir. İşte bu açıdan bizlerin masiyetleri artarsa kâfirlerin de bize karşı cesareti artacak ve yenilgi kaçınılmaz olacaktır. Rabbimize karşı itaatkâr olursak Allah'ın izniyle karşımızda hiçbir güç duramayacak ve kâfirler kilometrelerce öteden korkuya kapılacaklardır. Bedir gününde Rabbimiz (*celle celaluhu*) kâfirlerin kalplerine saldırdı korkuyu ve Müslümanlara meleklerle nasıl yardım ettiğini şu ayetiyle açıklamıştır: ***“Hani Rabbin meleklerle, ‘Muhakkak Ben sizinle beraberim. Haydi, iman edenlere destek olun! Ben kâfirlerin yüreğine korku salacağım. Vurun boyunlarına! Vurun onların bütün parmaklarına!’ diye vahyediordu.”*** (Enfâl Sûresi, 12)

Kul masiyet işledikçe kendi nefsi de ona karşı cesaret kazanır, inatçı olur. Kulu helake sürüklemeye çalışır, ona itaat etmek istemez. Çünkü itaat yüce Allah'ın kalesidir; ona giren güvencede olur, onu terk eden de güvenden mahrum kalır. Güvencesi olmayanın önüne zalimler, yol kesiciler çıkar. Ona eziyet etmeye başlarlar. Kul da kendisini onlara karşı koruyacak hiçbir şey bulamaz.

Allah Kendisine iman etmiş kimseleri korur. İman ise, söz ve ameldir. İman ne kadar güçlü ise Allah'ın koruması da o derece güçlü olur. Allah'tan yardım dileriz...

Rabbim yazıya döktüğümüz bu nasihatlerden faydalanmayı ve amel etmeyi bizlere, siz değerli okuyuculara ve tüm Müslümanlara nasip etsin. Âmin.

[1] Haşr Sûresi 13-14